

Ὁ Ἅγιος Μάρκελλος (Διονύσιος Ψαριανός Μητροπολίτης Σερβίων καί Κοζάνης (+))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Σήμερα, 29 τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, ἐορτάζουμε καὶ τιμοῦμε τὴν ἱερὴ μνήμη τοῦ ὁσίου Μαρκέλλου, ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Ἀκοιμήτων. Ὁ ὅσιος Μάρκελλος γεννήθηκε στὰ 459 κοντὰ στὴν Ἀπάμεια· ἡ Ἀπάμεια ἦταν μίᾳ σημαντικῆ ἀρχαία πόλη τῆς Συρίας κοντὰ στὴν Ἀντιόχεια. Οἱ χριστιανοὶ γονεῖς του ἦσαν πλούσιοι καὶ εὐγενεῖς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ὅσιος Μάρκελλος κληρονόμησε μεγάλη περιουσία. Ὁρφάνεψε πολὺ νωρὶς ἀπὸ πατέρα, κι ἀντὶ νὰ μείνῃ διαχειριστῆς τῆς μεγάλης περιουσίας του ἢ νὰ παρασυρθῆ σὲ σπατάλες καὶ διασκεδάσεις, ὅπως κάνουν ὅσοι τὰ βρίσκουν ἔτοιμα ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, ὁ ὅσιος Μάρκελλος ἔφυγε καὶ πῆγε νὰ σπουδάσῃ στὴν Ἀντιόχεια. Ἐκεῖ πραγματικὰ σπούδασε καλὰ τὴν ἔξω παιδεία καὶ φιλοσοφία.

Ὁ ὄσιος Μάρκελλος, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἔκαμε καλὰ σπουδὰς, εἶδε καὶ κατάλαβε πῶς δὲν τοῦ ἔφτανε ἡ ἕξω παιδεία, γιὰ νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτὸ του ἱκανοποιημένο καὶ γεμάτο ἐσωτερικά. Ζητοῦσε κάτι περισσότερο, γιὰ νὰ ξεδιψάσῃ τὴν ψυχὴ του. Ἐέκαμε λοιπὸν καὶ διαμοίρασε τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς πένητες, καθὼς τὸ λέγει ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς στὸ Εὐαγγέλιο, καὶ πῆγε στὴ Ἔφεσο· ἔλπιζε πῶς ἐκεῖ θὰ βρῆ ἄνθρωπο, γιὰ νὰ μάθῃ τὰ ἱερὰ γράμματα, τὰ «δυνάμενα σοφίσει εἰς σωτηρίαν», καθὼς γράφει ὁ Ἀπόστολος. Στὴν Ἔφεσο ὁ ὄσιος Μάρκελλος βρῆκε πραγματικὰ σοφὸ καὶ ἅγιό δάσκαλο, ἕναν δοῦλο ποὺ τὸν ἔλεγαν Πρώμοτο, μὲ τὴν ὁδηγία τοῦ ὁποίου μελέτησε καὶ ἔμαθε τὴ θεία Γραφή, ποὺ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἀληθινῆς σοφίας.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ στὴν Κωνσταντινούπολη, στὴν δεξιὰ ἀκτὴ τοῦ Βοσπόρου πρὸς τὸν Εὐξείνιο Πόντο, ἦταν τὸ περίφημο μοναστήρι τῶν Ἀκοιμήτων. Στὸ μοναστήρι αὐτὸ οἱ μοναχοὶ ἦσαν χωρισμένοι σὲ ὀμάδες καὶ ἡ ἱερὴ ἀκολουθία καὶ ψαλμωδία δὲν σταματοῦσε ποτὲ νύχτα μέρα. Ἡ μία ὀμάδα διαδεχότανε τὴν ἄλλη καὶ ἦσαν σὰν καὶ στὸν οὐρανό, ὅπου οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι, ὅπως λέμε στὴν εὐχὴ τῆς θείας Λειτουργίας, «ἀκαταπαύστοις στόμασιν, ἀσιγήτοις δοξολογίαις» ὑμνοῦν τὸ Θεὸ καὶ ψάλλουν τὸν ἐπινίκιο ὕμνο· «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ...». Τὸ μοναστήρι δηλαδὴ τῶν Ἀκοιμήτων ἦταν μία ἀγγελομίμητη πολιτεία, γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ παντοῦ ἔτρεχαν ἐκεῖ ὅσοι ποθοῦσαν ἀληθινὰ τὸ μοναχικὸ βίον.

Ἄκουσε λοιπὸν ὁ ὄσιος Μάρκελλος γιὰ τὸ περίφημο αὐτὸ μοναστήρι καὶ γιὰ τὸν ἡγούμενό του Ἀλέξανδρο καὶ ἀπὸ τὴν Ἔφεσο ἔφυγε καὶ πῆγε ἐκεῖ. Ἐγίνε δεκτὸς στὴν ἀδελφότητα τῶν μοναχῶν καὶ σὲ λίγο καιρὸ τοὺς ξεπέρασε ὅλους στὴν ἀγιωσύνη. Ὅταν ἀρρώστησε ὁ ἡγούμενος Ἀλέξανδρος, ὁ ὄσιος Μάξιμος φοβήθηκε μήπως καὶ θελήσουνε νὰ τὸν ἐκλέξουν ἡγούμενο, γι' αὐτὸ καὶ ἔφυγε καὶ ξαναγύρισε στὸ μοναστήρι, ὅταν μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἡ ἀδελφότητα ἐξέλεξε ἕναν ἀπὸ

τούς ἀδελφούς, πού τόν ἔλεγαν Ἰωάννη. Ὁ νέος ἡγούμενος Ἰωάννης πῆρε κοντά του τόν ὄσιο Μάρκελλο, πού τοῦ ἦταν πολὺ χρήσιμος γιὰ τὴν παιδεία του καὶ γιὰ τὴν ἀρετὴ του.

Γιὰ νὰ δοῦμε πόση ἦταν ἡ ταπείνωση καὶ ἡ ὑπακοὴ τοῦ ὁσίου Μαρκέλλου, παρόλο πού ἦταν ἄνθρωπος πολὺ διαβασμένος καὶ σοφός, ἀξίζει νὰ διηγηθοῦμε τὸ ἐξῆς.

Μερικοὶ ἀπὸ τούς ἀδελφούς τόν κατηγοροῦσαν, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ μοναστήρι, ὅτι τὸ ἔκαμε ἐπειδὴ ἔβλεπε πὼς θὰ ἔχανε τὴν ἐκλογὴ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἡγουμένου Ἀλεξάνδρου. Ὁ νέος λοιπὸν ἡγούμενος Ἰωάννης, γιὰ νὰ δείξη στὴν ἀδελφότητα τὴν ὑπακοὴ καὶ τὴν ταπεινοφροσύνη τοῦ Μαρκέλλου, τοῦ ὤρισε διακονία νὰ περιποιῆται τὸν ὄνο, πού εἶχαν καὶ γύριζε τὸ μύλο τοῦ μοναστηριοῦ. Ὁ ὄσιος Μάρκελλος ἀδιαμαρτύρητα κι ὀλοπρόθυμα γιὰ χρόνια ὑπηρετοῦσε καὶ φρόντιζε τὸ ὑποζύγιο, πού δούλευε γιὰ τὸ ψωμὶ τῆς ἀδελφότητας καὶ τῶν ξένων πού περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μοναστήρι.

Ὅταν κοιμήθηκε ὁ ἡγούμενος Ἰωάννης, ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ τῆς μονῆς τῶν Ἀκοιμήτων ζήτησαν κι ἔκαμαν ἡγούμενο τόν ὄσιο Μάρκελλο. Ἡ θέση τοῦ ἡγουμένου ἦταν ὑψηλὴ καὶ οἱ εὐθύνες του ἦσαν μεγάλες, γιατί ἓνα μοναστήρι τότε, σὰν τὸ μοναστήρι τῶν Ἀκοιμήτων, ἦταν μία ὀλόκληρη πολιτεία ὑποδειγματικὰ ὀργανωμένη. Καὶ στὰ χρόνια τοῦ ὁσίου Μαρκέλλου ἡ μονὴ τῶν Ἀκοιμήτων ἔφτασε στὴ μεγαλύτερὴ τῆς ἀκμῆ κι ἔγινε φυτώριο μοναχισμοῦ. Πολλοὶ πλούσιοι κι ἄλλοι ἀνώτεροι πολιτικοὶ ἄφηναν τόν κόσμον καὶ πηγαιναν στὴ μονὴ τῶν Ἀκοιμήτων. Ἄνθρωποι τῆς μονῆς τῶν Ἀκοιμήτων ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, ἦσαν οἱ κτίτορες τῆς μεγάλης καὶ ἱστορικῆς μονῆς τοῦ Στουδίου στὴν Κωνσταντινούπολη. Καρπὸς δηλαδὴ τῆς πνευματικῆς σπορᾶς τοῦ ὁσίου Μαρκέλλου. Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr